

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-69(3)/16/JK

Warszawa, 4 października 2016 r.

DECYZJA DIH-1/88/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Lidl Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w Jankowicach od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie nr PO.190.JH.115.2016.PS z dnia 10 sierpnia 2016 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.130.2016), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.200 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych,
utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 10 – 13 czerwca 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej również „*Mazowieckim WIIH*”, w sklepie Lidl nr 1039 mieszczącym się w Warszawie przy ul. Grochowskiej 147, należącym do przedsiębiorcy Lidl Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w Jankowicach, zwanego dalej również „*stroną*”, oceniono oznakowanie będących w ofercie wyrobów cukierniczych, oferowanych do sprzedaży bez opakowań jednostkowych.

W wyniku powyższego zakwestionowano oznakowanie:

1. galaretki słodkiej w posypce, w ilości 14 kg, w cenie sprzedaży 1,59 zł/100 g, wartości 222,60 zł,
2. galaretki kwaśnej w posypce, w ilości 2 kg, w cenie sprzedaży 1,59 zł/100 g, wartości 31,80 zł,
3. michaszków, cukierków czekoladowych, w ilości 28 kg, w cenie sprzedaży 1,79 zł/100 g, wartości 501,20 zł,

4. pralin RUM, w ilości 11 kg, w cenie sprzedaży 1,99 zł/100 g, wartości 218,90 zł,
 5. pralin Adwokat, w ilości 12,5 kg, w cenie sprzedaży 1,99/100 g, wartości 248,75 zł,
- zwanych dalej „*cukierkami*”, o łącznej wartości 1.223,25 zł, z uwagi na naruszenie § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 729), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 13 czerwca 2016 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.130.2016).

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 12 lipca 2016 r., Mazowiecki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Lidl Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w Jankowicach, o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 678, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu partii artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, przekazując Mazowieckiemu WIIH pismo z 25 lipca 2016 r., w którym podniosła, iż w sprawie nie doszło do naruszenia § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania. Zdaniem strony przepis ten wskazuje wyłącznie na cechę dostępności, a nie uwidocznienia lub w inny sposób przekazywania informacji konsumentowi finalnemu. Informacje o zakwestionowanych produktach były dostępne dla konsumentów na ich opakowaniach zbiorczych (opakowania na regale ustawiono w ten sposób, że etykiety z oznaczeniami znajdowały się z tyłu) przez cały czas oferowania ich do sprzedaży.

Ponadto, w dniu 26 lipca 2016 r., strona stawiała się w siedzibie inspektoratu celem zapoznania się z aktami sprawy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr PO.190.JH.115.2016.PS z dnia 10 sierpnia 2016 r., Mazowiecki WIIH wymierzył przedsiębiorcy Lidl Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w Jankowicach, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.200 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu partii niewłaściwej jakości handlowej ww. artykułów rolno-spożywczych.

Pismem z 30 sierpnia 2016r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie jej w całości i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu odwołania strona wskazała, że nie zgadza się z decyzją Mazowieckiego WIIH, gdyż oznakowanie produktów znajdowało się w miejscu sprzedaży, tj. na ich opakowaniach zbiorczych, co potwierdza fragment uzasadnienia decyzji.

Pismem z 15 września 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Lidl Sp. z o.o. Sp.k. z siedzibą w Jankowicach, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

W myśl art. 13 ust. 1 ww. rozporządzenia, bez uszczerbku dla przepisów krajowych przyjętych na mocy art. 44 ust. 2, obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być

umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, wyraźnie czytelne oraz, w stosownych przypadkach, nieusuwalne. Nie mogą być w żaden sposób ukryte, zasłonięte, pomniejszone ani przerwane jakimikolwiek innymi nadrukami, ilustracjami czy innym materiałem.

Rozporządzenie 178/2002, w art. 8 ust. 1 wskazuje, że prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Ma na celu zapobieganie oszukańczym lub podstępным praktykom, fałszowaniu żywności oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd.

Rozporządzenie w sprawie znakowania w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in. wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia (składniki alergenne).

Zgodnie z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku oferowanych do sprzedaży, w placówce należącej do strony, pięciu partii artykułów rolno-spożywczych strona nie zapewniła konsumentom informacji w sposób wynikający z § 19 rozporządzenia w sprawie znakowania. Zdaniem Prezesa UOKiK, Mazowiecki WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu pięć partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od decyzji, strona nie zgadza się z ustaleniami kontroli, wskazując, że etykiety ze składem zakwestionowanych produktów znajdowały się w miejscu sprzedaży, tj. na opakowaniu zbiorczym, które to informacje jedynie przez krótki czas nie były widoczne dla konsumentów. Przez cały czas trwania kontroli były jednak dostępne oraz rzetelne, co potwierdza również Protokół kontroli.

Zdaniem strony również ujęcie językowe słowa „dostępny”, które oznacza m.in. taki, do którego można dojść bez przeszkód, z którym można łatwo nawiązać kontakt, do którego jest łatwy dostęp. Ponadto zainteresowani konsumenci mogli bez większego problemu zwrócić się do personelu w celu uzyskania informacji o składzie poszczególnych produktów.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK zauważa, że zarzuty strony nie zasługują na uwzględnienie. Odnosnie argumentu strony, iż wymagane prawem informacje znajdowały się w miejscu sprzedaży, na opakowaniach zbiorczych, Prezes UOKiK faktu tego nie neguje, jednakże zauważa, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby były one bezpośrednio dostępne konsumentowi. Protokół kontroli z 13 czerwca 2016 r. wskazuje, że niewidoczne oznakowanie znajdowało się na opakowaniach zbiorczych zakwestionowanych produktów, które były ustawione na regale w taki sposób, że etykiety z informacjami były z tyłu – nie były więc widoczne dla konsumentów. Nie było też informacji, że oznakowanie produktów znajdowało się z tyłu opakowań zbiorczych. Tymczasem rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 2, jednoznacznie stanowi, iż informacje o produktach sprzedawanych bez opakowań jednostkowych podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu (podkreślenia Prezesa UOKiK). Przyjąć w związku z tym należy, że spełnieniem ww. wymogu jest podanie informacji w formie wizualnej (na wywieszce, katalogu lub innej formie), ale tylko wtedy, gdy konsument ma możliwość bezpośredniego zapoznania się z tymi informacjami. Faktu tego nie zmienia nawet przytoczona przez stronę w odwołaniu definicja słowa „dostępny”. W opinii Prezesa UOKiK, strona dokonała niewłaściwej interpretacji przepisu § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania. Nie chodzi bowiem tylko o to, aby informacje były dostępne (obecne, ujawnione, osiągalne) w miejscu sprzedaży, muszą one natomiast znajdować się w miejscu, do którego konsumenci mają bezpośredni, czyli niczym nieprzedzielony, nieutrudniony dostęp, w konsekwencji, aby brak było jakichkolwiek przeszkód w osiągnięciu pożądanego przez konsumentów informacji. Nie ulega wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie, mimo iż informacje o produktach umieszczone zostały na opakowaniach zbiorczych, to konsumenci nie mieli do nich bezpośredniego dostępu, gdyż znajdowały się na tej stronie opakowania, która była ustawiona przy ścianie regału. Nie były więc widoczne dla konsumentów. Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, obowiązkowe informacje na temat żywności muszą być umieszczone w widocznym miejscu, w taki sposób, aby były dobrze widoczne, nie mogą być w żaden sposób ukryte czy zasłonięte. Przepis ten ma zastosowanie również do podawania informacji dotyczących środków spożywczych oferowanych do sprzedaży luzem.

Podkreślić też należy, że w pobliżu produktów nie było żadnej informacji wskazującej konsumentom, gdzie ewentualnie (w alternatywny sposób) mogliby znaleźć skład przedmiotowych cukierków.

Prezes UOKiK zauważa też, że możliwość podania informacji przez personel w postaci ustnej należy rozpatrywać w kontekście art. 12 rozporządzenia 1169/2011, który wskazuje w ust. 3, że inne sposoby podawania informacji niż na etykiecie lub opakowaniu będą możliwe po przyjęciu przez Komisję Europejską stosownych aktów delegowanych i dotyczy środków opakowanych. Ten sam art. 12 w ust. 5 stanowi, że do żywności nieopakowanej (takiej jak w niniejszej sprawie) ma zastosowanie art. 44 tego rozporządzenia. Przepis art. 44 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011 pozostawił państwom członkowskim swobodę co do przyjmowania przepisów krajowych dotyczących sposobu udostępniania danych szczegółowych o żywności nieopakowanej. Polski ustawodawca nakazał, by dane obowiązkowe były „podawane w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentowi finalnemu (§ 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania). Kupujący nie może więc być informowany o produkcie w sposób pośredni, wymagający od niego podjęcia czynności związanych z zasięgnięciem informacji o składzie ponieważ to na przedsiębiorcy ciąży obowiązek przekazania wszystkich wymaganych prawem informacji. Z tym zakresem informacji konsument powinien się zaznajomić w sposób bezpośredni przed dokonaniem czynności zakupu. Wykaz składników produktów oferowanych luzem powinien być bezpośrednio dostępny dla konsumentów, niewystarczającym jest udostępnianie tego rodzaju informacji ustnie, za pośrednictwem personelu.

Mając na uwadze powyższe, wykaz składników nie był zatem uwidoczniony dla konsumentów, gdyż sama obecność wymaganego oznakowania w miejscu sprzedaży, bez zapewnienia konsumentom możliwości zapoznania się z nim, nie jest – w ocenie Prezesa UOKiK – spełnieniem wymogu § 19 ust. 1 pkt 3 oraz § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania. Jak wskazano wyżej, przedsiębiorca ma możliwość wyboru sposobu przekazania konsumentom obowiązkowych informacji o produktach oferowanych „luzem”, jednak pod warunkiem, że zapewni bezpośredni dostęp do miejsca, w którym te informacje się znajdują (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. VI SA/Wa 1563/15). Podanie informacji przez personel w formie ustnej, czy umieszczenie informacji w miejscu, które jest niewidoczne dla konsumentów narusza ww. przepisy rozporządzenia w sprawie znakowania, wobec czego organ pierwszej instancji zasadnie uznał, iż strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej.

Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-

spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Mazowiecki WIIH, wymierzając karę pieniężną w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość wymierzonych kar pieniężnych, tj. zastosował sankcje, które są proporcjonalne do wielkości kontrolowanego podmiotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ pierwszej instancji zasadnie stwierdził, że brak danych o produktach uniemożliwia konsumentom dokonanie świadomego wyboru, co przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumenta.

Mając na uwadze zakres naruszenia Mazowiecki WIIH zasadnie uznał, iż oferowanie produktów niewłaściwej jakości handlowej narusza wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia ich właściwości. Informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego jej brak, naruszył interesy konsumentów.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji wziął po uwagę, że strona dopuściła się już naruszenia przepisów prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów i przychodu ustalono na podstawie przekazanych przez stronę informacji przy piśmie z 25 lipca 2016 r.

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych – łączna wartość zakwestionowanych niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych wynosiła 1.223,25 zł.

Mając na uwadze powyższe, w przedmiotowej sprawie, najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 6.116,25 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych ww. pięciu partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 1.223,25 zł (tj. 5 x 1.223,25 zł). W omawianym przypadku stronie wymierzono karę w wysokości 1.223,25 zł, czyli w granicach jednokrotnej wartości zakwestionowanych produktów.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie wymierzona kara, zgodnie z art. 17 ust 2 rozporządzenia 178/2002, spełnia funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie

należytej staranności w zakresie zapewnienia prawidłowego oznakowania ww. artykułów rolno-spożywczych.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski